

להבין ענין תקיעת שופר

הקדמה א

- קול ודבור – הקול פשוט ודבור הוא התחלק'
- יש ממוצע ביניהם שיש בו מב' הבחינות
- הממוצע הוא הברת אות א'. בעיקר אות "א"
- התהוות הוא בסדר משפיע ומקבל
- הם בא"ע לכן צריך ממוצע
- משכל למדות - הממוצע הוא מדות שבשכל
- ממדות (הבל הלב) לדבור - הממוצע הוא הברת אות א' כנ"ל
- וכן באותיות המחשבה שמקבל משכל
- גם בזה יש ממוצע בחי' אות א'
- כי בי"ה... צור עולמים
- ביו"ד נברא עוה"ב – אותיות המחשבה
- בה"א נברא עוה"ז – אותיות הדבור
- הם עלמא דאתגליא (מלכות - דבור) ועלמא דאתכסיא (בינה - מחשבה)
- ממוצע להמשיך מז"א למלכות (ממדות לדבור)
- ממוצע להמשיך מבינה לז"א (משכל למדות)

הקדמה ב

- משכיל – מקור לשכל הגלוי
- המשכת טפה הוא מעצמיות פני' המוחין שמתגשם עד שנע' מהות זרע
- משל מגרעין שיש בו מעצמיות הפרי
- המשכת טפה הוא מעצמיות יותר מהשפעת שכל
- תולדות המלאכים מזיווג נשיקין – שכל (חיצ' המוחין)
- לידת הנשמות מזווג גשמי – מפני' ועצמיות המוחין – מוליד בדומה לו – לכן נק' אדם ע"ש אדמה לעליון
- ר"ה הוא בנין המלכות

להבין ענין תקיעת שופר

- בשביל השפעה לעולמות בי"ע (מחיצ' המוחין)
- לידת הנשמות – יום ברוא אדה"ר (מפני' המוחין)
- שופר הוא המשכה מפני' המוחין – מקורא דכולא
- שורש השופר הוא פני' עתיק שמאיר בפני' אבא
- ז"א הוא מקור המשכות לבי"ע ע"י המלכות (דבור)
- המדות מקבלים משכל - טעם למדות – מצומצם לפי"ע המדה
- בר"ה נתחדש חיות העולמ' ממקורם בז"א וז"א מקבל מאו"א
- לכן צריך חידוש מאו"א להמשיך ממקור הראשון
  - חיצ' השכל בשביל העולמות
  - פני' השכל ללידת הנשמות

אחרי ב' ההקדמות

- תק"ש הוא קול פשוט היוצא מהבל הלב
- לחדש לבחי' המלכות ממקור הראשון – תענוג (מקור החחמה)
- כדי שיהיה תענוג בהמלוכה צ' להמשיך מעצמיות תענוג העליון
- עיקר התענוג הוא מביטול עבדיו הנפרדים
- אין די להמשיך התענוג ע"י הדבור כ"א קול פשוט דוקא
- א"א להמשיך תענוג בדבור ע"י הדבור
- **משל ממי שעושה איזה מלאכה מצד התענוג ורצון שיש בו**
  - מהתענוג ורצון נמשך בשכל וטעם למה יעשה
  - מהשכל נמשך למדות להתפעל לעשות
  - וממדות נמשך עד לכח העשי' לעשות בפועל
- כשנעשה רפיון ידים בהמלאכה שחסר התענוג בכל בדרגות (עשי', מדות, ושכל) – צ' לעורר דוקא מהתענוג מעצם הנפש מקור הראשון
- לכן תק"ש קול פשוט ולא דבור
- הבריאה הוא כח העשי' של הקב"ה
- ובו מלובש בו המדות והשכל

להבין ענין תקיעת שופר

- ובשכל מלובש הארת התענוג הפשוט מעצמיות המאציל כשעלה ברצונו לברוא
- כל שעה יש רפיון ידיים בהבריאה וצ' לעורר תענוג מחדש מעצם התענוג
- קול פשוט יש בה מעצמיות המשפיע וגם מקור המקבל
- לכן יכול לעורר המשכה מעצמיות המשפיע (תענוג) אל המקבל – משכל למדות עד לעשי' (מלכות)

עוד ענין

- בר"ה חוזר כל חיות העולמות למקורן הראשון ומ"מ עדיין הם בקיומם
- כי הסילוק (וההמשכה) הוא רק בבחי' הפנימיות
- בחיצוניות ז"נ אין שנוי
- משל משעת השינה שכל הגוף בשלימות רק שנסתלק פני' החיות ונשאר רק קיסטא דחיותא
- ע"י ההמשכה והארת פני' המוחין ומדות מאיר תוס' אור גם בהחיצוניות

ענין הנסירה

- בר"ה הוא בנין המלכות
- אדם וחיה – לקח צלע מז"א ולזה ויפל תרדמה כדי לבנות המלכות פרצוף שלם
- כדי להמשיך חסדים להמתיק הגבורות
- בנין מדת המלכות מהגבורות – או"ח שטבעו להסתלק – גבורות דנוקבא
- גם ז"א טבעו לחזור להכלל במקורו – גבורות דמשפיע
- צריך להמשיך חסדים בז"א להמתיק גבורות דנוקבא ולהמשיך החסדים למטה לעולמות בי"ע
- נסירה – שלא תוכלל המל' בגבורות דז"א (הסתלקות) כ"א להמשיך חסדים דז"א לבנות את המלכות
- תק"ש שברים תרועה – לשבר ולהמתיק גבורות דז"א – יצחק
- ע"י יעקב אשר פדה את אברהם
- ע"י רח"ר (יעקב) ממשיך החסדים להיות גלוי למטה
- למה צ' גבורות ממותקים ולא סגי בהחסדים עצמם?
- גבורות ממותקים טובים יותר – שהם בתגבורת ורבי
- אך טבעם להסתלק והמשכתם למטה הוא ע"י החסדים דאברהם ע"י יעקב שממתיק את הגבורות
- לכן עיקר הברכות מיצחק – מטל השמים ומשמני הארץ